

S Donem Boskem v zádech

7 x 7 = 49. Sedmička v biblické mluvě znamená úplnost či dokonalost. A když vynásobíme dvě sedmičky, je to plnost na druhou. Letos 8. prosince uplyne přesně čtyřicet devět let od prvního zasvěcení mužského sboru v Havířově Panně Marii Neposkvrněné. To je pravý počátek díla sv. Jana Boska v Havířově, to je ta plnost, která přišla po Sametové revoluci. Tehdy ovšem nikdo nemohl tušit, co přijde.

Don Bosko začal své velké dílo také právě 8. prosince. Inspirace osobou a dílem svatého Jana Boska a ochrana Panny Marie už půlstoletí drží pohromadě všechno, co se od roku 1965 děje v Havířově pro dobro mládeže a obyčejných lidí. Ministranti, schola, sborový zpěv, opravy kostela i tary – pro to vše se pracovalo s Donem Boskem v zádech. Moc se o tom nemluvilo, ale o to více se tím žilo.

Dílo vyvrcholilo výstavbou dvou středisek mládeže a kostela sv. Jana Boska po listopadu 1989. My, kteří jsme převzali štafetu

a pokračujeme v práci dál, se cítíme zavázání odkazem těch, kdo se namáhali před námi. Chceme pokračovat s nasazením všech sil – pro dobro opuštěné a ohrožené mládeže, zvláště té nejchudší. Je to naše poslání.

Jsme rádi, že právě nyní, kdy se připravujeme na dvousté narozeniny Dona Boska, máme tu milost být u toho. Uvědomujeme si však, že v tom nemůžeme obstát sami. Vy všichni, kteří se modlíte, obětujete, finančně přispíváte – vy jste s námi na jedné lodi místního díla Don Boska, na jedné lodi místní církve.

Chceme společně zakotvit tuto lodičku mezi dva sloupce, které jsou v salesiánské tradici největší oporou v dobách dobrých i zlých: těmito sloupce jsou Pán Ježíš přítomný v eucharistii a Panna Maria Pomocnice křesťanů. Když se nám to společnými silami podaří, můžeme se těšit na další pokračování díla Dona Boska v Havířově a na úvodník v Katolickém týdeníku za 7 x 7 x 7 let.

Ze srdce vám všem k tomu žehnám.

JINDŘICH HONĚK,
jáhen

Podpořit znalosti, oživit nadšení

„Prožijme si Valdocco“ – to byl název Celostátního setkání salesiánských animátorů, které proběhlo ve dnech 14. – 17. listopadu v Církevním středisku volného času sv. Jana Boska v Havířově.

Na tuto akci nás pozvali čeští pokračovatelé Dona Boska v čele s provinciálem salesiánů P. Petrem Vaculíkem SDB. Mládež z celé České republiky přijela na prodloužený víkend nejen se pobavit a oslavit 200. narozeniny sv. Jana Boska, ale také se o tomto světcu něco dozvědět a poučit se o salesiánském díle, sdílet svou víru a nadšení pro práci s dětmi a mládeží.

Setkání začínalo v pátek příjezdem, ubytováním v místní základní škole a vydatnou večeří. V tělocvičně šumberského střediska nás poté organizátoři a salesiáni uvítali scénkou ze života Jana Boska. Večer jsme zakončili duchovním slovem a modlitbou. Komu se ještě nechtělo spát, mohl si jít popovídat s přáteli do čajovny zdejšího volnočasového klubu Valdocco – při čaji nebo džusu a skvělých koláčích, které upekly obětavé ženy z místní farnosti.

PROČ JE ORATOŘ COOL?

V následujících dnech jsme se rozdělili do skupinek. Jejich program byl založen na scénkách a aktivitách souvisejících

Po celé čtyři dny se setkání mladých lidí – salesiánských animátorů neslo ve znamení úsměvů.

Bylo vidět, že každou připravenou aktivitu si mladí chtěli náležitě užít a radovat se z ní. Snímek Libor Všetula

se životem Dona Boska. Hráli jsme spoustu akčních her v tělocvičně i venku na hřišti. Hry vystřídal workshopy, kde jsme mohli něco vyrábět, vzdělávat se, probírat zajímavá témata, například „Boží vůle v mém životě“, „200 důvodů, proč je oratoř COOL!“, „Na cestě za láskou“, „Nejsme na to sami, pracujeme v týmu“ a mnoho dalších. A došlo i na tanec!

Každý den byl také na pořadu duchovní program – společné modlitby, sobotní večerní vigilie a každodenní mše svatá, která probíhala v kostele sv. Jana Boska. V neděli bylo pro místní farníky velkým povzbuzením vidět jejich kostel plný mladých nadšených animátorů, kteří své hříbny určitě nezakopali do země, ale svou práci pro děti a mládež je hojně rozmnožují – jak nedávno připomnělo evangelium.

Vrcholem setkání byl nedělní večer s oslavou dvoustých narozenin sv. Jana Boska, kdy samozřejmě nemohl chybět pořádný narozeninový dort. V pondělí jsme se rozloučili společnou mší a obědem. Po něm už se účastníci rozjeli do svých domovů. Tam, s dětmi ve svých farnostech, ve svém konkrétním „Valdocco“ (jak se jmenovala turínská čtvrť, kde Don Bosko založil svou průkopnickou oratoř), mohou zúročit znalosti, které o víkendu získali. A s nimi nové nadšení pro svou práci. KATEŘINA HOŇKOVÁ

Ministranti a ministrantky na pouti do Havířova

Tři sta ministrantů a ministrantek zamířilo v sobotu 11. 10. na své každoroční setkání, letos právě do Havířova k Donu Boskovi.

Setkání ministrantů s biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem zahájil stovky metrů dlouhý liturgický průvod. Ten obešel hřiště a louky u Církevního střediska volného času sv. Jana Boska a zamířil do kostela zasvěceného salesiánskému zakladateli, patronu dětí a mládeže, který je součástí areálu. Chlapci a děvčata kostel zcela zaplnili. Bohoslužbu sloužil biskup Lobkowicz společně s třiceti kněžími, kteří do Havířova doprovodili ministranty ze svých farností.

ABY MĚLI RADOST

„Rádi žijeme ve světě, kde je radost. Já se docela rád raduji a radostná zpráva se ráda šíří,“ řekl na úvod pan biskup a těm, kdo to nevěděli, sdělil též čerstvou radostnou informací o vítězství českých fotbalistů nad Turky 2:1. „Radost měli fotbalisté z toho, že se trenéři a dali góly. A navíc udělali radost jiným,“ dodal biskup Lobkowicz. Z jeho slov se děti dále dozvěděly o životě a poslání sv. Jana Boska. „Don Bosko vytvořil pro kluky v Turí-

Sedět u počítače a dělat bum? Být spolu je lepší.

Snímek Pavel Zuchnický

ně takové prostředí, aby se tam dobře bavili. Věděl, že jim musí dát takovou náplň, aby měli radost. Sedět u počítače a dělat „bum!“ – to radost není,“ prohlásil biskup. Ministrantky a ministrantky vyzval, aby měli otevřené oči, aby viděli, kde mohou svou pomocí udělat druhým radost.

FOTBAL S DONEM BOSKEM

Také soutěžní úkoly odpoledního programu v areálu střediska volného času Don Bosko Havířov se nesly v duchu poznání zakladatele salesiánů. V areálu byla připravena stanoviště s různými úkoly. Děti si ověřily své znalosti o liturgii, ministrování nebo své sportovní dovednosti. „Otevřeli jsme dnes brány střediska pro toto setkání, které je přípravou na oslavy 200 let od narození Dona Boska v příštím roce,“ uvedl ředitel střediska Jindřich Honěk. Děti se s postavou Dona Boska setkalý nejen v různých kvízích a soutěžních disciplínách, ale měly tu čest se s ním potkat také osobně. Kde jinde než na hřišti. Don Bosko chytal míče vstřelované do branky ministranty ze všech koutů ostravsko-opavské diecéze.

(Pokračování na str. B)

Ministranti a ministrantky na pouti do Havířova

Větší i menší ministranti v liturgickém průvodu.

(Dokončení ze str. A)

Mezi kluky opět nechyběly holky, které se v některých farnostech ministrování věnují. A co se jim zrovna na ministrování líbí? „Nejraději ministruji na svatbách. Obdivuji krásné šaty nevěsty a jsem ráda, když můžu svatebčanům podat při slibu prstýnky,“ svěřuje se Lenka Šímová z Kobeřic. Do tvá-

ří šťastných novomanželů se přímo z presbytáře mohou dívat také její další kamarádky ministrantky. „Holky mi řekly: „Pojď ministrovat.“ Nejdřív mi to babička nechtěla povolit, ale nakonec byla ráda, že chodím do kostela s ní,“ popisuje svou cestu do ministrantské komže Lucie Zajíčková. „Já jsem šla ministrovat nejdřív s bráchou a pak mě to začalo bavit,“ doplňuje Klára Hartmannová. Děvčata

Když je v bráně sám Don Bosko...

Snímky Pavel Zuchnický

se shodují v tom, že je do kostela táhne také možnost být spolu přede mší a po mši svať v sakristii, kde zažijí spoustu legrace. „Vypříváme si vtipy nebo si je čteme v časopise Nezbeda. Také náš pan farář je vtipný a legrace je i s jáhny, kteří se v naší farnosti střídají,“ přidávají děvčata.

Přestože dívek mezi ministranty přibývá, kluků je jasná převaha. Například ve Štram-

berku jich ministruje hned patnáct. „Chodím s misálem, rád čtu přímluvy a čtení. Uvažuji, že bych šel studovat na kněze,“ říká Marek Juračák ze Štramberku. Radostnou a velmi prosluněnou ministrantskou pouť zakončila v kostele sv. Jana Boska adorace před Nejsvětější svátostí oltářní.

PAVEL SIUDA

S maminkou Horváthovou k mamince Marii

Čím žije havířovská farnost, která Centru dává zázemí? I tady se setkávají věřící s nevěřícími, „integrování“ s „vy-loučenými“, lidé různých kultur. Společná víra jim dává prostor, kde se mohou ne-konfliktně setkávat a jedni druhým být pří-kladem – jak také ukazuje následující mo-mentka...

Myslela jsem, že to bude „běžná, všednodenní“ mše svatá. Na té u nás bý-vá jen několik málo žen, které přináše-jí každý den obět Pánu za své rodiny, za

děti a mládež a modlí se za potřeby svě-ta.

Minutu před začátkem mše svaté se však prostor chrámu začal rychle zapl-ňovat dalšími a dalšími lidmi. Začalo být trochu rušno. Ale hned po úvodním zna-mení kříže se všichni – až, jak jinak, na nejmenší děti – ztišili. Pan farář, náš otec Oldřich, přivítal rodinu Horváthovu, která se přišla pomodlit za svoji zemřelou ma-minku. Hned jsem si vzpomněla na její po-hřeb, kde jsem poté, co mě romští muzi-kanti pustili „ke slovu“, hrála na varhany,

a na nedělní návštěvu hřbitova, kde byla na čerstvém hrobu paní Horváthové spous-ta květin a dvě obrovská srdce zdobená rů-žemi.

Mše svatá probíhala jako ostatní dny, až dospěla k svatému přijímání. Horvátho-vi si byli vědomi, že nemohou přijímat Pá-na, a tak jen seděli a dívali se na průvod.

Vyzvala jsem děti, aby si přišly k jáh-novi pro požehnání – křížek na čelo. Radostně se zvedly a důstojně kráčely k „pánovi se štolou“. Poté jeden po dru-hém vstali a šli si pro požehnání i všichni

dospělí členové rodiny. Bylo dojemné, jak taková dobře udělaná svalovci přijímali po-žehnání...

Vzpomínka na tento okamžik mi zů-stává vrytá do paměti. Maminka Horvátho-vá nesla jméno naší nebeské matky. Kéž by také celá tato rodina svěřila své životy srdci Panny Marie a Ježíše.

Uvědomila jsem si, jak moc je nutné se za Romy modlit. Aby i naše srdce zaho-řela Boží láskou, která by nás inspirovala, jak přinášet Krista i těmto dětem.

JANA

Děti z Česka a Polska společně za poznáním

Češi, nebo Poláci? U kamarádů na tom nezáleží.

Ohlédnutí za projektem „Na druhé straně zrcadla – Zvyky, tradice a kulturní rozdíly na obou stranách Olše – Po druhé straně stonie lustra – zwyczaj, tradycje i różnice kulturo-we po obu stronach Olzy“.

V posledním letošním měsíci se ohlíží-me za celým uplynulým rokem, jehož sou-částí byl i česko-polský projekt „Na druhé straně zrcadla“. Jeho smyslem bylo sblížit děti ze dvou sousedních národů.

Zpočátku byly děti ostýchavé a moc spolu nekomunikovaly, postupně se pro-lomily bariéry a děti spolu začaly mluvit. Jak? Anglicky. Avšak při třetím setkání již neměly problém si rozumět ve svých rodných jaz-ycích – a to bylo cílem.

Když jsme pořádali první akci s názvem Velikonoční dílničky, ani jsme netušili, jak rychle to uběhne. Děti si vyzkoušely zdo-be-ní vajíček ubrouskovou technikou, malová-ní voskem, výrobu velikonočních přáníček. Hravě zvládly vyrobit si zápichy s velikonoč-ními zajíčky a namalovat vlastní velikonoční pohlednice. Největší úspěch nejen u chlap-ců, ale také u děvčat mělo plnění vlastní po-mlázky z vrbového proutí.

Na polské straně následovalo setkání Karneval. Maškarní bál ovšem nevypadal tak, jak jsme zvyklí u nás. Byl to spíše ples, kde se děti učily pod vedením lektorů různé tance. Zpočátku se malí tanečníci trochu báli, ale nakonec se náramně bavili.

ZA SPORTEM I ZA POZNÁNÍM

Asi nejvíce jsme si pak všichni užili dvoudenní setkání s dílničkami, konané ta-ké v Polsku. Byli jsme ubytováni v chatkách, což bylo dobrodružství samo o sobě. Veče-ři si děti musely upéct samy na ohni. Vyrá-běly se ozdobné krabičky a náramky, které účastníci vezli domů jako dárek maminkám. Nazítří jsme společně navštívili Dream Park: dodnes všichni vzpomínají na lanovou drá-

hu, pravěké akvárium, dinopark, miniatury, a hlavně na dům „vzhůru nohama“.

Závěrem loňského školního roku pro-běhla recitační soutěž, nový školní rok jsme začali pohybem – sportovním dnem ve stře-disku na Šumbarku. Velké poděkování patří Jiřímu Matušovi, který naplánoval pestrý pro-gram, kde se nikdo nenudil.

Nezapomeňme ani na výlet do Cieszy-na. Po romantické cestě vlakem City Elephant jsme poznávali krásy historického města a vyšlapali sto dvacet šest schodů Piastovské věže, abychom se rozhlédli po okolí. Obdivovali jsme krásu rotundy sv. Mikuláše. V tiskařském muzeu jsme si mohli vytisknout vlastní umělecká díla – linoryty.

Poslední společnou akci českých a pol-ských dětí byl výlet do Ostravy na exkurzi do Dolu Michal a Dolní oblasti Vítkovic a míst-ního úchvatného Muzea vědy a techni-ky.

MICHAELA GODZIKOVÁ

Projekt se realizoval díky operačnímu programu přeshraniční spolupráce ČR–PL 2007–2013 – Fond mikroprojektů Euroregionu Těšínské Slezsko – Śląsk Cieszyński.

Za co ještě může Don Bosko

Havířovští zpěváci kdysi...

„Nikdy jsem nechtěl bydlet v Havířově, nikdy jsem nechtěl zpívat ve sboru... Jenže v Havířově bydlíme – rádi – od roku 1965 a od té doby docházím – rád – do mužského pěveckého sboru,“ vzpomíná dědek Jargus.

Havířov měl v roce 1965 za sebou deset let života a perspektivu dalšího růstu. Byla tady možnost získat rychle byt a slušně placenou práci. Bylo to místo bez tradic s obyvatelstvem sestěhovaným z celého Československa. Pro věřící byl záchytným bodem filiální kostel sv. Anny na okraji nové zástavby. Tady se lidé začínali poznávat a navzájem spolupracovat.

A tady se také zrodil mužský pěvecký sbor, který tu působí už téměř padesát let a zpívá zejména při bohoslužbách. Jeho zakladatel Jindřich Honěk si přinesl z ostravské salesiánské oratoře do nového bydliště v Havířově lásku k Donu Boskovi a velkou důvěru k Panně Marii Pomocnici křesťanů. A protože byl mužem činu, začal s mužským sborovým zpěvem, k němuž měl nejbližší. Nápad se zalíbil, zpěváci se pomalu připojovali a 8. prosince 1965 zasvětili svůj sbor Panně Marii počaté bez prvotního hříchu. Od té doby sbor slavnostně obnovuje své zasvěcení každý rok o slavnosti Neposkvrněného početí. Zpěváci postupně vytvořili specifické

...a nyní.

společenství, kterým prošlo během jeho existence několik desítek mužů. Všichni se podíleli nejen na zpěvu, ale také na rozšíření kostela sv. Anny v letech 1970–1971 a při práci na výstavbě kostela sv. Jana Boska a církevního střediska mládeže.

SPOLU AŽ DO STÁŘÍ

Prožili jsme toho hodně. Zájezdy za kněžími do pohraničí za totality, oslavy jubileí, cestu po stopách Dona Boska do Turína, každoroční putování na setkání bývalých žáků Dona Boska na Svatém Hostýně atd. A také jsme si vytvořili Senior klub Don Bosko, kde se jednou týdně scházíme na kus řeči

a ke společné modlitbě. Nezanedbáváme ani sborový zpěv. Pravidelně zkoušíme v kapli Panny Marie Pomocnice křesťanů, v současnosti Církevního střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově-Městě, kterou jsme před lety pomáhali budovat. Nyní již nás však vede trvalý jáhen Josef Reichenbach, který prožil se sborem doby dobré i horší a po smrti Jindřicha Honky se obětavě ujal vedení souboru. Jako každý rok i letos se shromáždíme 8. prosince, abychom obnovili naše zasvěcení. A také letos budeme spolu prosit a děkovat za ty, kteří nás předešli a drží nám místo v nebeském sboru. I s nimi zazpíváme jako dík píseň Dona Boska „Lodate Maria“.

Rok v Přístavu pro rozbouřené vlny

Byt na ulici? V Přístavu je lépe!

Vlny dětí omývají břehy Přístavu – volnočasového klubu pro školou povinné děti v Havířově-Prostřední Suché již více než rok. Já tehdy mohla stát na čerstvě postaveném molu, když vlny dorazily poprvé.

Týden co týden skáču z mola do vln dětí – někdy klidných, jindy rozbouřených. Tato slova mě nutí k zamyšlení. Naučila jsem se za ten rok „kurzu plavání“ mezi dětmi přicházejícími do Přístavu plavat? Plavu v tom moři dětí s radostí, nebo mezi vlnami jen bezmyšlenkovitě proplouvám?

Při tvorbě programu a nabídky různých kroužků pro děti ve věku základní školy jsem dostala možnost využít svého umu a vyřadit se s nimi při tvořivých aktivitách. „To je perfektní,“ říkám si, „užitečné spojené s příjemným, protože kreativní tvorba mě vážně baví!“ Do vínku jsem dostala i trochu trpělivosti – a také ta se mi bude hodit.

JEN TO ZKUS!

S dětmi a mládeží se potkávám již nějakou dobu, ale až v Přístavu jsem se setkala s něčím zvláštním. Děti, které sem chodí, si často v mnoha věcech nevěřily. Stálo velké úsilí v nich probudit pocit vlastní užitečnosti a radosti, že se učí novým věcem. Možná je to i důsledek toho, že jsou naučené si dnes cokoli jednoduše koupit.

Ale zdá se, že ledy tají. Je dobré pozorovat, jak výrobky malých výtvarníků žijí po dlouhou dobu v jejich vyprávěních a ve vzpomínkách. S oblibou mi líčí, komu vý-

robek darovali, kde jej mají nebo jak si jej zkusili doma vyrobit sami. To je odměna za chvíle maximální trpělivosti, které s dětmi u tvoření trávím: totiž že v hlavičkách dřív plných pocitů méněcennosti klíčící pocit užitečnosti a schopnost vážit si věci.

MILOVANÍ PLAVČÍCI

Jak přitáhnout další zájemce do klubu? Otázka, která visí nad hlavami nás pracovníků jako jeden velký otazník s vykřičníkem. Správný recept stále hledáme. Zdá se, že ulice se děti drží zuby nehty. V okolních ulicích pobíhá mnoho těch, kteří k molům Přístavu ještě nepřipluli. Možná je tu jedno vodítko. Naše děti mají velký cit rozpoznat, zda je máte opravdu rádi. Vůči opravdové lásce jsou výjimečně vnímavé – možná proto, že se jim jí málo dostává. Pokud ode mě necítí, že je mám ráda, ať už jsou jakékoli – odejdou. Když poznají, že je ráda mám, že mezi nimi nedělám rozdíly, že je беру takové, jaké dnes přišly – vrátí se.

Je to náročné a krásné zároveň. Tu krásu práce může člověk vidět přes všechny její nároky asi jen tehdy, když je na pravém místě. Jsem ráda, že i krásu práce s dětmi v Přístavu mohu vidět a zažívat.

BARBORA GREPLOVÁ

Anketa:

Několika dětem, které chodí trávit čas do Přístavu, jsme položili několik otázek.

1. PROČ CHODÍŠ DO PŘÍSTAVU?
2. CO TĚ V PŘÍSTAVU BAVÍ?

PATRICIE:

1. Chodím do Přístavu, protože mě to tu baví. Hrajeme tady deskové hry. A taky abych dostala body a odměnu za docházku.
2. Baví mě s Barčou dělat výrobky, a že dostáváme odměny.

ANNA:

1. Protože je tu legrace a baví mě to tu. Mám tady kamarády a kamarádky.
2. Baví mě, když vyrábíme a když hrajeme venkovní a deskové hry. Taky když si pomáháme. Je tu hodně kamarádů. Jsou tu hodní vedoucí. Baví mě tu Outdoor aktivity, Hranostaj, Tvořivá dílna, Tvořivky. Líbí se mi, když dostáváme body za docházku. Baví mě, když je kroužek často. A taky mě tu baví kroužek Zdravoták.

RADEK:

1. Protože jsou tady dobré hry a odměny. Líbí se mi tady.
2. V Přístavu se mi líbí ping-pong, fotbal a stolní hry.

MICHAL:

1. Protože jsou tu dobré hry. Protože venku je zima a v Přístavu je teplo. A těším se na kroužek Zdravoták.
2. Baví mě fotbal, ping-pong a hra Aktivita.

VIKTORIE:

1. Protože mě to tu baví.
2. Baví mě hry, a že je tady zábava.

MIROSLAV:

1. Líbí se mi tady a jsou tady dobré hry. Líbí se mi ping-pong. A taky proto, že tu jsou odměny.
2. V přístavu mě baví ping-pong, florbal, fotbal, stolní hry a kroužek Hranostaj.

STŘEDISKO DON BOSKO HAVÍŘOV

Kroužek romských tanců v Majáku

Jsem Romka. Vyrůstala jsem v rodině se třemi sourozenci. Vždy jsme byli rodiči vedeni k pokoře a spořádanosti. Ctít jeden druhého je pro nás základem. Vážíme si nejen sebe, ale také svého původu a svých romských tradic.

K dlouholeté tradici patří i romský tanec. Chtěla jsem dělat něco nového a užitečného, a proto mě napadlo věnovat se něčemu, co umím, co mě baví a co by se mohlo líbit i dětem. Dostala jsem nabídku zavést kroužek romských tanců ve středisku v klubu Maják v Havířově-Šumbarku.

Tradiční romský tanec si děti oblíbily. Dnes funguje tento kroužek tři měsíce. Navštěvuje ho šestnáct dětí – čtrnáct dívek a dva chlapci – ve dvou skupinách, mladší a starší. Mladší skupinu tvoří dívky od 6 do 8 let, starší děti jsou ve věku od 9 do 16 let. Věnujeme se tradičním romským tancům, ale také moderním stylům. Do budoucna plánujeme i vystoupení. Nejdříve se předvedeme o Vánocích.

Vedení kroužku mě moc baví. Děti mám velice ráda a myslím, že i naši tanečníci a tanečnice jsou nadšení.

A kdy je vlastně člověk skutečně spokojen? Když může dělat, co má nejraději. A já spokojená opravdu jsem.

KATEŘINA PECHOVÁ

Nadšení mladých tanečnic je upřímné, romský tanec v novém kroužku Majáku si oblíbili děvčata i kluci.

Projekt vzdělávání pedagogů

Co vyrobíme?

Obogatit znalosti a dovednosti pedagogů volného času z Církevního střediska volného času sv. Jana Boska v Havířově, a tím napomoci jejich rozvoji a lepším pracovním výsledkům – to je smysl projektu, který jsme se loni rozhodli zrealizovat.

Když se vzdělávají učitelé.

Projekt vzdělávání pedagogů OPVK (Operační program vzdělávání pro konkurenceschopnost, podporovaný Evropskou unií) začal v červnu roku 2013 a potrvá do konce roku 2014. Představuje jej série seminářů pro pedagogy a vedoucí pedagogické pracovníky, jejichž témata byla vybrána tak, aby po jejich absolvování měli všichni účast-

níci stejnou „startovní čáru“ vědomostí a výbavy pro svoji práci. Celkem projekt tvoří šest tematických, úzce provázaných celků.

Společně by pak účastníci měli vytvořit kvalitní Školní vzdělávací program (ŠVP) – závazný dokument, který by umožnil seznámit se s obsahem a cíli zájmového vzdělávání v naší organizaci a podle něhož lze stano-

V tomto školním roce jsme otevřeli nový zájmový útvar „Výtvarníček“ pro maminky na mateřské dovolené a jejich děti. Hned na začátku si získal velký zájem a oblibu. Návštěvníci kreslí, stavějí z kostek, modelují, vyrábějí z přírodních materiálů, hrají společně hry a věnují se řadě dalších aktivit. Děti se tak naučí být v kolektivu. Zároveň je velmi důležité, aby rodiče trávili se svými potomky co nejvíce času, a proto jsme rádi, že jim u nás ve středisku k tomu můžeme poskytnout zázemí.

vit cesty k jeho uskutečnění. Kromě toho se pedagogové naučí vzájemně spolupracovat a řídit lidi. Kurzy je provázejí dobří a připravení lektori, kteří mají dlouholeté zkušenosti.

Účastníci navštívili i několik volnočasových středisek (Salesiánské středisko mládeže Brno-Žabovřesky, Brno-Líšeň, Dům dětí a mládeže Znojmo, Středisko volného času Ivančice a Dům Ignáce Stuchlého Fryšták), kde se dozvěděli, jak fungují, jaké mají zkušenosti či těžkosti. Z každé takové návštěvy si přivezli mnoho nápadů a inspirace pro svoji práci, které v rámci možností realizovali.

Jedním z mnoha nových nápadů v tomto školním roce bylo otevření nového zájmového kroužku pro maminky na mateřské dovolené a jejich děti „Výtvarníček“, který si hned na začátku získal u maminek zájem a oblibu.

ANNA PALOWSKÁ

*Neoznačené snímky
archiv Církevního střediska volného času
sv. Jana Boska v Havířově
Přílohu redakčně připravila
Alena Scheinostová*

Církevní středisko volného času sv. Jana Boska v Havířově

Haškova 1, 736 01 Havířov
Tel.: 596 810 145

www.donboskohavirov.cz

V duchu pedagogiky svatého Jana Boska se již přes dvacet let snažíme vytvářet kvalitní, bezpečné a přátelské místo pro děti a mládež z města Havířova.

Činnost rozvíjíme v pěti pobočkách:

- ✓ Středisko Město
- ✓ Středisko Šumbark
- ✓ Klub Valdocco
- ✓ Klub Maják
- ✓ Klub Přístav

Naším posláním je pomáhat dětem a mladým lidem zdravě rozvíjet jejich zájmy, vědomosti, dovednosti a přátelské

vztahy na základě křesťanských hodnot. Tím předcházíme jejich bezcílnému potloukání po ulici.

Vytváříme prostředí, které je otevřené, bezpečné a finančně dostupné všem. Chcete-li podpořit salesiánské dílo v Havířově, můžete tak učinit prostřednictvím složenky vložené do tohoto čísla KT nebo převodem na účet 193495110247/0100.

DĚKUJEME!